

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Carlomannus Dux Francorum convocavit Concilium Liptinense; cujus etiam decreta confirmavit. Bonifacius, Missus sancti Petri. Decernit autem Carlomannus juxta sanctorum canones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

præsentia. *Prima synodus, regia dicebatur; alia, ecclesiastica. Ad primam conveniebant Episcopi & proceres.*

V I. Convenus mensis Martij revocatus ad Matium in Concilio Compendiensi. Convenus vocabatur Catampus. Emendati annales Francici.

V II. Angli veteres conventus suos mense Maio agi jufferunt. Conventus Francorum interdum vocantur Placitum, Concilium, Conventus, Synodus, & Colloquium. In iis tractabantur causa ecclesiastica & civiles. Conventus Gentiliacensis examinavit questionem de processione Spiritus sancti & de cultu imaginum.

V III. Secundus conventus constabat solum ex Episcopis, Abbatibus, & Presbyteris. Novos canones ut plurimum non condebat. Sed si quos conderet, ij non ante vim legis obtinebant quam editio Principis fuissent confirmati.

I. CONCILIA habita sub secunda Regum nostrorum dynastia abunde probabant auctoritatem regiam pro convocatione Conciliorum, irémque pro confirmatione aut modificatione canonum.

Turbulenta bella quæ post annum sexcentessimum sexagesimum inflammata sunt in regno, tantam confusionem attulerunt in politia Ecclesiæ Gallicanæ ut canones prorsus ignorarentur, eoque pacto, cessatio ab eorum executione aliquatenus excusabatur, ob inscientiam Episcoporum. Hinc factum ut vita hominum non solum paulò solutior esset, sed ad superstitiones etiam inclinaret, nonnullisque in limite Rheni fluminis ad idololatriam converterentur. Gregorius secundus Pontifex Romanus, intelligens sibi ob dignitatem sedis suæ imminere curam universalis Ecclesiæ, Legatum in Germaniam misit Bonifacium, ut illic operam daret conversioni paganorum; eum porrò commendavit Carolo Martello Duci Francorum, qui eum sub sua protectione suscepit anno septingentesimo vigesimo secundo. Optimus ille Episcopus magnos progressus fecit in Germania. Dein Carlomanno Duci Francorum, Caroli Martelli filio, persuasit ut synodum congregaret in regno Austrasiæ, quod Carlomanno evenerat. Obliterata erat in ea regione Conciliorum celebratio, cum nullum illic habitum fuisset elapsis jam sexaginta & eo amplius annis, quòd nimirum nullus illic fuisset Archiepiscopus qui eorum convocationem faceret, episcopatus verò dati essent utendi laicis, aut personis quidem Ecclesiasticis commissi, sed adulteris, & dissolutis; ut ad Zachariam Papam scripsit Bonifacius anno septingentesimo quadagesimo tertio. Respondet Zacharias laudare se desiderium Carlomanni, Legatùmque jubet celebrare synodum: *Præcipimus, inquit, celebrare synodum.*

Tom. II.

II. Existimari posset Bonifacio pontificia præceptione fulso competivisse auctoritatem congregandi Concilij Episcoporum Gallia. Verùm ætatis illius politia aliud obtinebat, quæ nihil de jure Regum detrahi patiebatur in gratiam Ecclesiæ Romanæ; cui satis concedi videbatur, si Legatus Concilium celebraret cum Episcopis. Quapropter Carlomannus, penes quem erat regia auctoritas tempore Childerici Regis, Liptinas evocavit Bonifacium Legatum apostolicæ sedis aliòsque Episcopos & eorum Presbyteros, ut eorum consiliis juvaretur ad restituendam religionem, quæ sub aliis Principibus pessumdada fuerat. *Ego, inquit ille in præfatione Concilij Liptinensis, Carlomannus Dux & Princeps Francorum anno ab Incarnatione Domini DCCXLIII. cum consilio servorum Dei & optimatum meorum, Episcopos qui in regno meo sunt cum Presbyteris ad Concilium & Synodum pro timore Christi congregavi, id est, Bonifacium Archiepiscopum &c. ut mihi consilium dedissent quomodo lex Dei & ecclesiastica religio recuperetur, quæ in diebus præteritorum dissipata corrui. Inutilis autem futura est opera nostra si probare velimus statuta hujus Concilij à Principe confirmata fuisse, cum decretum publicatum sit ejus nomine, de consilio Episcoporum & optimatum. Canon primus illius Concilij ejus est momenti ut nostram quoque curam requirat. Ait quippe Princeps se constituisse Episcopos in civitatibus, eisque præposuisse Bonifacium Archiepiscopum, qui est Missus S. Petri; bona sua Ecclesiis restituisse, suis redditibus privasse, regradasse, & ad pœnitentiam compulisse falsos Presbyteros, Diaconosque, & Clericos dissolutos. Tum clausulam addit quæ regulam probat à nobis propositam quoad convocationem Conciliorum & decretorum confirmationem: *Statuimusque per annos singulos synodum congregari; ut nobis presentibus, canonum decreta & Ecclesiæ jura restantur, & religio Christiana emendetur.* Deinde in quibusdam capitibus nonnulla jubet de obsequio Presbyterorum erga Episcopos in functionibus ecclesiasticis, castigatione Presbyterorum dissolutorum, & quibusdam aliis rebus. Vtitur autem iis verbis quæ Iustinianus frequenter usurpat in Novellis constitutionibus, quæque in usum hodie recepta sunt in Regum nostrorum constitutionibus: *Decernimus juxta sanctorum canones.**

III. Pippinus, frater Carlomanni, Dux & Princeps Francorum, penes quem regia auctoritas erat in regnis Burgundiæ & Neustriæ, synodum anno sequenti DCCXLIV. congregavit in urbe Sueffionensi, ad restituendam disciplinam canonicam in his regio.

K k ij

Gregorij epistola ad Carolam Ducem, & epistola Casali.

Bonif. ep. ad Zach. c. 1.

Zachar. ep. ad Bonif. c. 1.